

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 marca 2020 r.

Pozycja 87

POSTANOWIENIE z dnia 17 grudnia 2019 r. Sygn. akt Ts 128/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski – przewodniczący i sprawozdawca
Andrzej Zielonacki
Mariusz Muszyński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 17 października 2018 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej MKS Spółka z o.o.,

po s t a n a w i a:

1) uwzględnić zażalenie w zakresie badania zgodności art. 123 § 2 oraz art. 398²³ § 2 zdanie drugie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.) z art. 10 ust. 2, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 32 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 190 ust. 5, art. 190 ust. 5 w związku z art. 2, art. 190 ust. 5 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

2) nie uwzględnić zażalenia w pozostałym zakresie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez radcę prawnego i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 czerwca 2017 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej MKS Spółka z o.o. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność:

1) art. 117³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (ówcześnie Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) z art. 2, art. 10 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

2) art. 118 § 5, art. 123 § 2 oraz art. 398²³ § 2 zdanie drugie k.p.c. z art. 10 ust. 2, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 32 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 190 ust. 5, art. 190 ust. 5 w związku z art. 2, art. 190 ust. 5 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 17 października 2018 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu stwierdziwszy, że pełnomocnik skarżącej nie był należycie umocowany do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej, zaś część zaskarżonych przepisów nie była podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżąca wniosła o nadanie skardze dalszego biegu. Jej zdaniem pełnomocnictwo do „reprezentowania w postępowaniu” obejmuje umocowanie do przygotowania, sporządzenia i złożenia pisma procesowego oraz prowadzenia samej sprawy, a wynika to z art. 88 i art. 91 k.p.c. stanowiących, że pełnomocnictwo procesowe z mocy prawa obejmuje umocowanie do podjęcia wszelkich czynności procesowych w sprawie. W przypadku skargi konstytucyjnej jest to przygotowanie, sporządzenie i wniesienie skargi konstytucyjnej.

Skarżąca podniosła również, że wezwanie do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej z 16 listopada 2017 r. było nieprecyzyjne, ponieważ „nie wskazywało, że Trybunał, wbrew powszechnie przyjętym zasadom interpretuje zakres gramatyczny treści pełnomocnictwa”, a strona nie miała obowiązku domyślać się, co należy rozumieć pod pojęciem „pełnomocnictwo szczególne”, określonym w wezwaniu.

Odnosząc się do drugiej z podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu (okoliczności, że część zakwestionowanych przepisów nie była podstawą prawną ostatecznego rozstrzygnięcia), skarżąca podniosła, obszernie cytując orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz Trybunału Konstytucyjnego, że „skargę konstytucyjną wnosi się »w sprawie«, a nie »na orzeczenie«”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym, badając w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest, w zakresie wskazanym w punkcie 1 sentencji niniejszego postanowienia, nieprawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu częściowo zasługują na uwzględnienie.

3. Skarżąca, odnosząc się do odmowy nadania skardze dalszego biegu ze względu na to, że zaskarżone przepisy nie były podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia, ograniczyła się do przytoczenia licznych orzeczeń Sądu Najwyższego oraz Trybunału Konstytucyjnego, nie ustosunkowując się jednak w żaden sposób do argumentacji zawartej w kwestionowanym zażaleniem postanowieniu. Trybunał stwierdza więc, że skarżąca nie przedstawiła żadnej argumentacji podważającej poczynione w nim ustalenia i dlatego zażalenie w tym zakresie podlega oddaleniu.

4. Z kolei za zasadne należy uznać przedstawione w zażaleniu argumenty skarżącej dotyczące należytego umocowania jej pełnomocnika.

Skarżąca słusznie wskazuje, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że pełnomocnictwo do „reprezentowania...” uprawnia do przygotowania, sporządzenia i wniesienia środka procesowego (skargi konstytucyjnej). Stosownie do art. 91 ustawy z dnia

17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) pełnomocnictwo procesowe (ogólne i szczególne) *ex lege* obejmuje umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych. Jednocześnie Sąd Najwyższy odnosząc się do pełnomocnictwa do wniesienia skargi kasacyjnej w postępowaniu cywilnym stwierdził, że „nie ma podstaw prawnych do żądania by pełnomocnictwo do wniesienia skargi składało się z dwóch elementów: umocowania do wniesienia skargi i osobno do udziału w postępowaniu wywołanym jej wniesieniem. Jest to nieuzasadniony prawnie nadmierny formalizm i rygoryzm interpretacyjny wymogów dotyczących treści pełnomocnictwa do wniesienia skargi” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2014 r., sygn. akt IV CZ 65/14, Lex nr 1539480). Teza ta ma również zastosowanie do pełnomocnictwa do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Oznacza to, że Trybunał błędnie uznał, iż przedstawione przez skarżącą pełnomocnictwo nie jest pełnomocnictwem szczególnym o którym mowa w art. 53 ust. 2 pkt 3 w związku z art. 44 u.o.t.p. TK.

5. Mając powyższe na uwadze Trybunał Konstytucyjny uwzględnił zażalenie w zakresie badania zgodności art. 123 § 2 oraz art. 398²³ § 2 zdanie drugie k.p.c. z art. 10 ust. 2, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 32 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 190 ust. 5, art. 190 ust. 5 w związku z art. 2, art. 190 ust. 5 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji, oddalając zażalenie w pozostałym zakresie.